

• CIKLO „SEPTYNIOS SESERYS“ ANTROJI KNYGA

Lucinda Riley

AUDRŲ
SESUŲ

Alės istorija

TYTO ALBA

Lucinda Riley

AUDRŲ
SESUO

Alės istorija

Romanas

Iš anglų kalbos vertė

Kristina Miliūnienė

VILNIUS 2017

UDK 821.111(417)-31

Ri65

Lucinda RILEY

THE STORM SISTER.

ALLY'S STORY

Macmillan, London, 2015

Šį leidinį draudžiama atgaminti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: perduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn.

Draudžiama šį kūrinį, esantį bibliotekose, mokymo įstaigose, muziejuose arba archyvuose, mokslinių tyrimų ar asmeninių studijų tikslais atgaminti, viešai skelbti ar padaryti visiems prieinamą kompiuterių tinklais tam skirtuose terminaluose tų įstaigų patalpose.

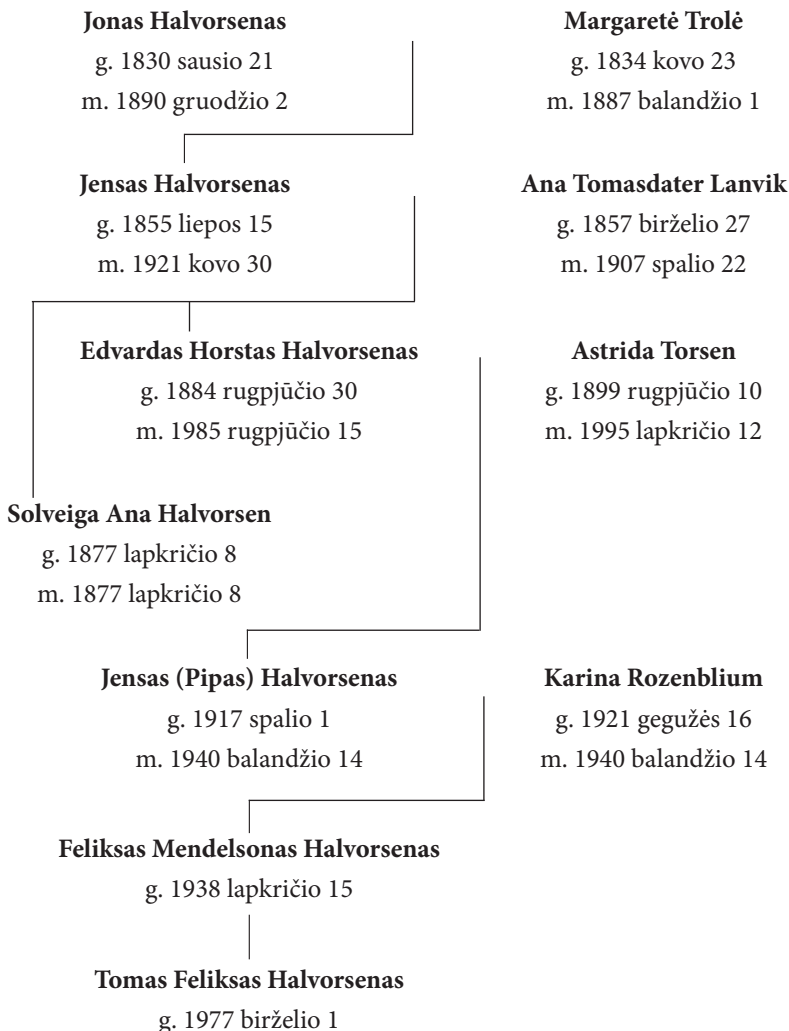
Copyright © Lucinda Riley, 2015

© Kristina Miliūnienė, vertimas į lietuvių kalbą, 2017

© „Tyto alba“, 2017

ISBN 978-609-466-202-7

Halvorsenų šeimos medis

Veikėjai

„ATLANTIDA“

Tėtis Atlantas – seserų įtėvis (miręs)

Marina (Ma) – seserų globėja

Klaudija – „Atlantidos“ namų šeimininkė

Georgas Hofmanas – tėčio Atlanto advokatas

Kristianas – laivininkas

SESERYS D'APLESJĖ

Maja

Alė (Alkionė)

Star (Steropė)

Kelė (Kelaino)

Tigė (Taigetė)

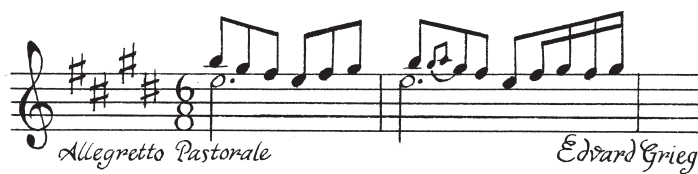
Elektra

Meropė (nerasta)

Alė

2007 metų birželis

„Rytas“

1

Egėjo jūra

Visada tiksliai prisiminsiu, kur buvau ir ką veikiau, kai sužinojau, kad mirė mano tėvas.

Gulėjau nuoga kaitindamasi saulėje „Neptūno“ denyje, man ant pilvo ilsėjosi globėjiška Teo ranka. Priešais mus saulėje švytėjo tuščias auksaspalvio smėlio salos paplūdimys, jaukiai užstotą uolų. Skaidrus kaip krištolas žalsvai melsvas vanduo tingiai vilnijo, jam plakantis į smėlį kilo puošnios putos kaip kapučino puodelyje.

Jūra nurimusi, tada pagalvojau, kaip ir aš.

Praėjusį vakarą saulei leidžiantis išmetėme inkarą įlankėlėje prie nedidelės Graikijos Machereso salos, tada nubridome į krantą prie uolų supamos vietelės nešini dviem šaltkrepšiais. Vienas buvo pilnas šviežių barzdučių ir sardinių, Teo sugautų tą dieną, kitame turėjome vyno ir vandens. Pridususi nuleidau sunkią naštą ant smėlio, o Teo švelniai pabučiavo mane į nosį.

– Mus išmetė į krantą ir dabar turim savo negyvenamą salą, – pareiškė jis plačiai išskėsdamas rankas priešais idilišką gamtovaizdį. – Einu, paieškosiu medgalių žuvims išsikepti.

Stebėjau, kaip nusigręžęs jis eina link pusmėnulių supančių šį jaukų kampelį uolų, kurių plyšiuose vienur kitur buvo išsimėtę nudžiūvusių krūmų. Teo – pasaulinio lygio buriuotojas, bet žvelgiant į jo liekną kūną neatrodo, kad jis toks stiprus. Palyginti

su vyrais, su kuriais pasitaiko per regatą buriuoti komandoje, – jie atrodo esą vien iš raumenų, su Tarzano krūtine, – Teo visai menkas. Beveik iškart pastebėjau jo gerokai raišujančią eiseną. Vėliau jis papasakojo, kaip vaikystėje iškritęs iš medžio susilaužė kulkšnį, bet kaulas netinkamai sugijo.

– Manau, dar ir dėl to man lemta gyventi ant vandens. Kai buriuoju, niekas nesupranta, kaip juokingai atrodau vaikščiodamas žeme, – tada tyliai nusijuokė jis.

Išsikepėme žuvis, vėliau mylėjomės po žvaigždėmis. Išaušęs rytas mums buvo paskutinis drauge, praleistas laive. Prieš tai, kai nusprendžiau, kad vis dėlto jau reikia grįžti prie ryšių su pasauliu ir įsijungusi mobilųjį sužinojau savo gyvenimą subyrėjus į šipulius, gulėjau ten šalia jo visai rami, o mintyse tarsi siurrealistinis sapnas iškilo mudviejų su Teo meilės stebuklas ir kaip mudu atsidūrėme čia, šioje nuostabiai gražioje vietoje...

Patį pirmą kartą Teo išvydau prieš metus per Heinekeno regatą Šventojo Martyno saloje, Karibuose. Laimėtojų komanda šventė pergalę, ir per tą vakarienę mane sudomino žinia, kad jos kapitonas yra Teo Fales-Kingsas. Buriuotojų pasaulyje jis buvo garsenybė, per pastaruosius penkerius metus atvedęs į pergalę daugiau komandų atviros jūros regatose nei kuris kitas kapitonas.

– Jis visai ne toks, kokį vaizdavausi, – tyliai pasakiau Robui Belamiui, senam draugui iš Šveicarijos rinktinės. – Su tais akimais raginiais rėmeliais atrodo kaip koks apkiautėlis. – O pastebėjusi jį pakilus ir einant prie kito stalelio pridūriau: – Be to, labai jau keista jo eiseną.

– Tikrai, jis nėra tipiškas sveikata trykštantis buriuotojas, kaip vaizdavausi, – sutiko Robas. – Bet tas vyrukas, Al, yra tie-

siog nepranokstamas. Jūroje jis turi šeštąjį jausmą, ir nėra to-
kio, kuriuo per audrą labiau pasitikėčiau nei juo kaip koman-
dos kapitonu.

Netrukus tą vakarą Robas mudu trumpai supažindino ir, kai
Teo spaudė man ranką, pastebėjau, kad jo žalios akys su šviesiai
rudom dėmelėm susimąčiusios.

– Vadinasi, tu ta garsioji Al D'Aplesjė.

Balsas, nors su britišku akcentu, buvo šiltas ir tvirtas.

– Taip, su antra dalim sutinku, – tariau sutrikusi dėl kom-
plimento, – bet *garsus* iš tiesų tik tu. – Stengdamasi, kad žvilgs-
nis išliktų tvirtas jam taip į mane stebeilijant, pamačiau, kaip jo
bruožai sušvelnėjo, jis trumpai nusijuokė. – Kas čia taip juokin-
ga? – paklausiau.

– Atvirai sakant, *tavęs* nesitikėjau.

– Kaip suprasti „tavęs“?

Teo dėmesį atitraukė fotografas, norintis komandos nuotrau-
kos, tad aš taip ir nesužinojau, ką jis norėjo pasakyti.

Nuo to laiko vis pastebėdavau jį įvairiuose renginiuose, susi-
jusiųose su regatomis, kuriose dalyvavome, – vis kur nors kitame
salės gale. Jį gaubė nenusakomi energijos virpesiai, o tykus, bet
nevaržomas juokas, regis, traukte traukė prie jo žmones, nors iš
pažiūros atrodė santūrus. Per oficialius renginius Teo papras-
tai būdavo su chaki spalvos kelnėmis ir susilamdžiusiu lininiu
švarku, kad pamalonintų regatos rėmėjus, bet avėdavo senus jū-
reiviškus batus, o jo kaštoniniai plaukai visada būdavo susitaršę,
todėl jis atrodydavo kaip ką tik nužengęs nuo denio.

Per tuos kelis pirmus kartus mudu it šokdami sukome ratus
apie vienas kitą. Dažnai susitikdavo žvilgsniai, bet Teo nė nemė-
gino pratęsti mūsų pirmojo pokalbio. Ir tik prieš šešias savaites,
kai mano komanda pasiekė pergalę Antigvoje ir mes šventėme

Lordo Nelsono pokylyje, užbaigę varžybų savaitę, jis paplekšnojo man per petį.

– Gerai darbavaisi, Al, – pasakė.

– Ačiū, – atsakiau patenkinta, kad mūsų komanda šį kartą pralenkė jų komandą.

– Šį sezoną vis išgirstu apie tave daug gerų dalykų, Al. Ar nenorėtum per Kikladų regatą birželį pereiti į mano komandą?

Man jau buvo siūlę vietą kitoje komandoje, bet dar nepasakiau, kad sutinku. Teo pastebėjo mane dvejojant.

– Tave jau perėmė?

– Dar negalutinai.

– Na, štai mano vizitinė. Pagalvok ir iki savaitės galo pranešk. Man denyje tikrai praverstumei.

– Ačiū. – Mintyse jau atsikračiau dvejonių. Kas gi nepasinaudotų proga pabūti komandoje, kuriai vadovauja vyras, šiuo metu vadinamas „Jūrų valdovu“? – Beje, – šuktelėjau jam jau žengus šalin, – kai pastarąjį kartą kalbėjomės, kodėl pasakei, kad manęs nesitikėjai?

Jis sustojo, permetė mane žvilgsniu.

– Nebuvau tavęs matęs, tiktai nugirsdavau kalbant apie tavo meistrišką buriavimą, ir tiek. Ir, kaip sakiau, tu kitokia, nei tikėjaisi. Labanakt, Al.

Grįžtant į viešbutuko kambarį netoli Sent Džonso uosto mane maloniai glostė nakties oras, aš perkračiau mūsų pokalbį ir stebėjaisi, kaip čia yra, kad Teo taip mane pakerejo. Gatvės žibintai buvo užlieję linksmus įvairiaspalvius namų fasadus šilta nakties šviesa, o iš tolo sklido tingių balsų gaudesys nuo barų ir kavinių. Visai to nepaisiau, džiugiai nusiteikusi dėl laimėtų lenktynių – ir dėl Teo Fales-Kingso pasiūlymo.

Vos įėjusi į kambarį puoliau prie nešiojamojo kompiuterio ir parašiau Teo priimanti jo pasiūlymą. Prieš išsiųsdama dar

nusiprausiau po dušu, tada vėl perskaičiau, net nuraudau dėl to, kad laiškas rodo tokį nekantravimą. Nusprendusi pasilikti jo juodraštinį ir išsiųsti po poros dienų išsitiesiau ant lovos, palanksčiau rankas, kad kiek atsileistų tos dienos varžybų įtampa ir skausmas.

– Ką gi, Al, – sumurmėjau sau šypsodamasi, – ši regata bus įdomi.

Elektroninį laišką išsiunčiau kaip ir ketinau, ir Teo tuoj pat susisiekt su manimi, pasakė, kaip jam malonu, kad galėsiu prisidėti prie jo komandos. Paskui, vos prieš dvi savaites Nakso uoste žengusi ant lenktyninės jachtos „Hanse 540“ denio rengtis Kikladų regatai, nežinia kodėl pasijutau besinervinanti.

Regata neturėjo būti pernelyg sunki, nes čia varžėsi ne vien jūros vilkai, bet ir mėgėjai, buriuojantys tik savaitgaliais, visi tikėjosi pasakiškų aštuonių dienų po burėmis tarp gražiausių salų pasaulyje. O patekusi į vieną iš labiausiai patyrusių komandų žinojau, kad mes galime tapti nugalėtojais.

Visi žinojo, kad Teo komandos išsiskiria iš kitų jaunumu. Mano draugas Robas Belamis ir aš, abu trisdešimtmečiai, buvome „vyresnieji“ komandos nariai – ir amžiumi, ir patirtimi. Buvau girdėjusi, kad Teo linkęs imti naujokus, vos pradėjusius buriuoti, ir neleisti jiems įgyti blogų įpročių. Kiti iš šešių komandos narių buvo vos perkopę dvidešimt: Gajus – stambaus sudėjimo anglas, Timas – ramus australas ir Mikis – pusiau vokietis, pusiau graikas buriuotojas, pažįstantis Egėjo vandenį kaip savo penkis pirštus.

Nors veržiausi dirbti su Teo, nepuoliau prie jo akiai; jau gerokai anksčiau, panaršiusi internete ir pasikalbėjusi su buvusiais jo komandos nariais, pasirinkiojau informacijos apie tą mįslingą „Jūrų valdovą“.

Buvau girdėjusi, kad jis britas ir studijavo Oksforde, – dėl

to tokia aiški tartis, – bet jo paskyroje internete rašoma, kad jis amerikietis iš didmiesčio, daug kartų kaip kapitonas atvedęs į pergale Jeilio studentų buriuotojų komandas. Vienas mano draugų buvo girdėjęs, kad Teo kilęs iš turtingų šeimos, o kitas – kad jis pragyvena iš buriavimo.

Perfekcionistas, tironas, jam sunku įtikti, darboholikas, nenkenčia moterų... Štai tokių prisiklausiau komentarų, o paskutinis buvo iš lūpų pažįstamos buriuotojos, tvirtinančios, kad ji komandoje buvo skriaudžiama, apkrauta pašaliniais darbais. Gal dėl to buvau stabtelėjusi pagalvoti, bet visa tai nušlavė šalin tokia nuoširdžiai pareikšta nuomonė:

– Velniskai geras kapitonas, neabejotinai geriausias iš visų, kuriems esu dirbęs.

Jau pirmosiomis dienomis jachtoje ėmiau suprasti, kodėl Teo sulaukia tiek pagarbos iš kitų buriuotojų. Buvau pratusi prie rėksnių, šūkalojančių įsakymus ir plūstančių kiekvieną atskirai ir visus kartu kaip koks irzlus virtuvės šefas. Santūrus Teo elgesys buvo netikėtas atradimas. Išbandydamas mus jis kalbėjo labai mažai, tiesiog stebėjo iš toliau. Dienai pasibaigus visus surinkdavo draugėn ir ramiau, tvirtu balsu tiksliai nurodydavo mūsų stipriąsias savybes ir trūkumus. Supratau, kad niekas nepraslysta jam pro akis, o matydami jo autoritetingą veido išraišką gaudyte gaudėm kiekvieną žodį.

– Beje, Gajau, rengiamės regatai, tad nebetrūk cigaretės slapčiomis, – pridūrė jis vos šyptelėjęs ir mus paleido.

Gajus išraudo iki pat šviesių plaukų pašaknių.

– Tas tipas turbūt turi akis ir pakaušyje, – sumurmėjo jis man, kai visi lipom iš jachtos maudytis po dušu ir persirengti vakarienei.

Tą pirmą vakarą išėjau iš viešbučio su jais jausdamasi laiminga, kad nusprendžiau rungtyniauti jų komandoje. Mes pa-

traukėme Nakso uosto krantine, virš kaimo plieskė senovinės pilies šviesos, tarp kalkėmis baltintų namukų painiai raizgėsi medžiais apšodintos gatvelės. Restoranuose palei krantinę buvo pilna jūreivių ir turistų, besimėgaujantių šviežių jūros gėrybių patiekalais ir vieną po kitos lenkiančių ūzo taures. Toliau nuo uosto krantinės susiradome nedidelę šeimos laikomą užėigą su išklibusiomis medinėmis kėdėmis ir nevienodomis lėkštėmis. Naminis maistas mums buvo pats tas po ilgos dienos jachtoje, jūros oras visiems kėlė žvėrišką apetitą.

Komandos vyrai išpūtė akis išvydę, kokia aš peralkusi, kai ėmiau šveisti musaką su geroka porcija ryžių.

– Tai kas? Ar dar nesat matę valgančios moteriškės? – sarkastiškai tariau siekdama dar vieno duonos papločio.

Ir Teo prisidėjo prie geraširdiškų pašaipų viena kita sausa pastabėle, bet išėjo tuoj po vakarienės, nenorėjo pereiti prie baro. Netrukus išėjau ir aš. Per tuos metus, kai esu profesionali buriuotoja, įsitikinau, kad visai nesinori žiūrėti, ką sutemus išdarinėja vaikinai.

Dar per porą dienų stebimi mėslių žalių Teo akių mes ėmėme sklandžiai dirbti išvien ir greitai tapome darbščia, susiklausiusia laivo įgula, o aš vis labiau žavėjausi jo vadovavimu. Trečią vakarą Nakse, pervargusi po sunkios dienos karštoje Egėjo saulėje, aš pirmoji pakilau nuo vakarienės stalo.

– Ką gi, aš jau eisiu.

– Ir aš. Labanakt, vaikinai. Tik kad rytoj denyje nebūtų pagiringų, – tarė Teo sekdamas paskui mane iš restorano. – Ar galiu eiti kartu? – paklausė pasivijęs gatvėje.

– Taip, aišku, gali, – sutikau, bet staiga pasijutau įsitempusi dėl to, kad mes pirmą kartą likom vieni.

Žingsniavome į viešbutį siauromis akmenimis grįstomis gatvelėmis, pro mėnulio apšviestus baltintus namukus su mėlynai

dažytomis durimis ir langinėmis. Stengiausi užmegzti pokalbį, bet Teo retkarčiais pratardavo vien „taip“ arba „ne“, ir toks jo nekalbumas ėmė erzinti.

Viešbučio vestibulyje jis staiga atsigręžė į mane.

– Tu tikrai apsigimusi jūreivė, Al. Daugumą savo komandos draugų į ožio ragą suriestum. Kas tave mokė?

– Mano tėvas, – atsakiau nustebinta komplimento. – Nuo mažens pasiimdavo, kai buriuodavo Ženevos ežere.

– A, Ženeva. Dabar aišku, iš kur tas prancūziškas akcentas.

Pasiruošiau kaip paprastai tokiu atveju išgirsti iš vyro: „Tai pasakyk prancūziškai ką nors erotiška“, bet neišgirdau.

– Na, tavo tėvas turi būti pasiutiškai geras buriuotojas – puikiai tave išmiklino.

– Ačiū, – atsakiau nuginkluota.

– Kaip jautiesi būdama vienintelė moteris denyje? Nors, esu tikras, tai tau ne pirmiena.

– Atvirai kalbant – apie tai nė nepagalvojau.

Jo žvilgsnis pro stiklus raginiais rėmeliais buvo nuovokus.

– Tikrai? Na, atleisk, kad tai pasakysiu, bet, manau, galvoji apie tai. Jaučiu, kartais persistengi ir tada imi klysti. Patarčiau labiau atsipalaiduoti ir tiesiog būti savimi. Na, bet jau sakau „labos nakties“.

Jis šyptelėjo ir užlipo baltų plytelių laiptais į savo kambarį.

Tą naktį gulint siauroje lovoje man odą erzino krakmolytos paklodės, o skruostai degė dėl išgirstos kritikos. Ar aš kalta, kad moterys vis dar palyginti retenybė – ar, kaip pasakytų kai kurie vyrukai iš mano komandos, – šviežiena profesionalų jachtose? Ir kas manosi esąs tas Teo Fales-Kingsas? Kažkoks superpsichologas, besisukiojantis apie žmones ir tyrinėjantis juos, nors niekas to neprašo?

Visada maniau, kad kaip moteris puikiai tvarkausi tame pasaulyje, kuriame dominuoja vyrai, ir sugebu laikytis iškelta galva jiems draugiškai šaipantis iš mano, kaip moters, padėties. Siekdama karjeros susimūrijau nesugriaunamą apsauginę sieną ir susikūriau dvi skirtingas asmenybes – namie esu Alė, o darbe – Al. Taip, dažnai būna sunku, bet aš išmokau prikąsti liežuvį, ypač kai pastabos būna pabrėžtinai seksistinės, su užuomina, kad elgiuosi kaip tikra blondinė. Stengiausi saugotis tokių pastabų – rusvas auksinio atspalvio garbanas sukeldavau aukštyn nuo veido ir kietai surišdavau į uodegą, visiškai nesidažiau nė akių, kad jas išryškinčiau, ir nesistengiau slėpti strazdanų. O darbavausi kaip ir bet kuris vyras denyje, gal net daugiau, ir dėl to niršau širdyje.

Tada, vis dar taip pasipiktinusi, kad negalėjau užmigti, prisiminiau, ką kartą sakė tėvas – žmonės susierzina dėl pastabų apie juos todėl, kad tose pastabose būna kruopelė tiesos. Ir slenkant nakties valandoms gavau pripažinti – Teo veikiausiai nesuklydo sakydamas, kad nesu „savimi“.

Kitą vakarą man grįžtant į viešbutį Teo vėl ėjo kartu. Nors jis ir ne galiūnas iš stoto, su juo vis tiek buvo baugu ir pati girdėjau, kaip kalbėdama lemenu ir painiojuosi. Stengiausi jam paaiškinti dvilypę savo asmenybę, o jis prieš atsakydamas ramiai išklausė.

– Na, mano tėvas, – bet jo nuomonės nelaikau teisinga, – sakė kartą, kad moterys galėtų valdyti pasaulį, jei tik veiktų pagal savo jėgas ir liautųsi stengtis būti vyrais. Gal tau reikėtų tai pamėginti?

– Lengva vyrams kalbėti, bet ar tavo tėvas yra kada dirbęs visiškai moterų užvaldytoje aplinkoje? Ar jis būtų „savimi“, jei ten dirbtų? – atšoviau supykusi, kam mane moko.

– Teisingai manai, – sutiko Teo. – Na, gal bent kiek padėtų, jei vadinčiau tave Ale? Tau daug labiau tinka negu Al. Nieko prieš?

Man nespėjus atsakyti jis staiga sustojo kaip įbestas priešais gražią priekrantę, kur tarp didelių jachtų ir kruizinių laivų palengva sūpavosi mažos žvejų valtelės, į jų šonus raminausiai pliuskenosi jūros vanduo. Žiūrėjau, kaip jis žvelgia į dangų, kaip pastebimai virpa jo šnervės uodžiant vėjelį, spėjant, kokį orą atneš aušra. Esu mačiusi taip darant nebent senus jūreivius ir staugą sukikenau įsivaizdavusi Teo – seną pražilusį jūrų vilką.

Jis atsigręžė į mane, sutrikęs šyptelėjo.

– Kas čia taip juokinga?

– Nieko. Ir, jei tau bus smagiau, gali drąsiai vadinti mane Ale.

– Ačiū. Na, jau grįžkim, reikia nors kiek pamiegoti. Rytoj esu visiems suplanavęs nelengvą dieną.

Ir vėl naktį neturėjau ramybės, mintyse kartočiau mudviejų pokalbį. Aš, mieganti kaip užmušta, ypač kai treniruojuosi ar per regatą.

O Teo patarimai nieko nepadėjo – kitas dvi dienas pridariau daugybę kvailų klaidų ir pasijutau esanti nebe profesionalė, veikiau naujokė. Smarkiai save keikiau, bet paradoksalu – nors komandos draugai geraširdiškai traukė per dantį, iš Teo neišgirdau nė žodelio kritikos.

Penktą vakarą jausdamasi baisiai sutrikusi ir susipainiojusi dėl tokių man nebūdingų, ne mano lygio veiksmų net nebėjau vakarienianti su komanda. Sėdėjau nedidelėje viešbutuko terasoje ir valgiau duoną su feta ir alyvuogėmis, kurių patiekė maloni viešbučio savininkė. Širdies skausmą skandinau aitriame raudonajame vyne, kurio ji man pylė, ir po kelių taurių pajutau šleikštulį ir ėmiau labai savęs gailėtis. Kai pamėginau kilti nuo stalo ir eiti gulti, terasoje išdygo Teo.

– Ar gerai jautiesi? – paklausė jis ir kilstelėjo, pasitaisė akinius, kad geriau mane matytų.

Šnairai dirstelėjau į jį, bet jo figūros kontūrai buvo neaiškūs, susilieję.

– Taip, – atsakiau kимиu balsu ir paskubėjau vėl atsisėsti, nes viskas aplinkui ėmė siūbuoti, nepajėgiau sutelkti žvilgsnio.

– Visi sunerimo dėl tavęs, kai šįvakar nepasirodei. Juk nesergi, ką?

– Ne. – Pajutau, kaip gerklę degina pakilusi tulžis. – Viskas gerai.

– Juk žinai, gali man pasisakyti, kai negaluoji, ir, dievaži, tau tai niekaip neatsilieps. Ar galiu prisėsti?

Neatsakiau. Nebepajėgiau, nes stengiausi susilaikyti nesublogavusi. Bet jis vis tiek atsisėdo priešais ant plastikinės kėdės.

– Tai kas nutiko?

– Nieko, – išlemenau.

– Ale, baisu į tave žiūrėti, kaip išbalai. Ar tikrai nesergi?

– Aš... Atsiprašau.

Su tais žodžiais šiaip taip atsistoju ir dar spėjau pasiekti terasos kraštą – susivėmiau per jį ant šaligatvio.

– Vargšiukė. – Pajutau, kaip rankos tvirtai sugriebia mane per liemenį. – Aiškiai matyt, kad nesveikuoji. Padėsiu tau nueiti į kambarį. Koks numeris?

– Man... visai gerai, – sumurmėjau nei šį, nei tą, siaubingai persigandusi dėl to, kas ką tik nutiko. Ir dar matant Teo Fales-Kingsui, o juk trūks plyš norėjau padaryti jam išpūdį. Viską sudėjus blogiau nė negali būti.

– Eime.

Jis kilstelėjo mano glebią ranką sau ant pečių ir ne tiek nusivedė, kiek nunešė pro kitus viešbučio svečius pasibaisėjusiais veidais.

Kambaryje mane vėl kelis kartus supykino, tik bent jau pasinaudojau unitazu. Išeinančios iš tualetu manęs kaskart laukė Teo, pasirengęs padėti vėl atsigulti į lovą.

– Rytą būsiu visai sveika, – sudejavau, – tikrai, duodu žodį.

– Tai kartoji jau dvi pastarąsias valandas tarp pykinimo priepuolių, – atsakė jis pragmatiškai, vėsiu drėgnu rankšluosčiu šluostydamas lipnų prakaitą man nuo kaktos.

– Eik gulti, Teo, – pasakiau tyliau silpnu balseliu. – Tikrai man jau visai gerai. Tik reikia pamiegoti.

– Netrukus jau eisiu.

– Ačiū, kad rūpiniesi manimi, – sušnibždėjau, akys man jau merkėsi.

– Taip ir reikia, Ale.

O tada, kelios sekundės prieš užmiegant, kai snūduriuodama dreifavau tarp šio ir kito pasaulio, nusišypsojau.

– Manau, kad myliu tave, – išgirdau save sakant ir panirau į užmarštį.

Rytą nubudau jausdamasi geriau, tik kiek netvirtai. Lipdama iš lovos užkliuvau už Teo – pasidėjęs atliekamą pagalbę jis kietai miegojo susirietęs ant grindų. Užsidariusi vonios kambario duris susmukau ant vonios krašto ir prisiminiau žodžius, kuriuos ištariau mintyse, – Dieve, o gal aš iš tikro vakar vakare taip *pasakiau*?

Manau, kad myliu tave.

Ir iš kur, po galais, tai ištraukiau? Bet gal tik susapnavau tai sakanti? Juk iš tiesų nekaip jaučiausi ir tai galėjo būti haliucinacija. *Dieve, kad būtų tik taip*, sudejavau spausdama galvą delnais. Bet... jei to nesakiau, kodėl taip gyvai prisimenu tuos žodžius? Be abejo, jie absurdiškai klaidingi, bet Teo dabar, ko gero, manys, kad sakiau, kaip iš tikro yra. Bet taip juk nėra, ar ne?

Pagaliau bailiai išlindau iš vonios kambario ir pamačiau, kad Teo jau beišeinąs. Negalėjau žiūrėti jam į akis, kai sakė, kad eina į savo kambarį nusiprausti po dušu, o po dešimties minučių užsuks manęs vestis žemyn pusryčiauti.

– Eik vienas, Teo. Aš tikrai nenoriu vėl rizikuoti.

– Ale, tau reikia ko nors užvalgyti. Jei praėjus valandai tave vėl pykins, apgailestauju, bet nekelsi kojos į jachtą, kol negalėsi. Žinai taisykles.

– Gerai, – sutikau liūdnai.

Kai jis išėjo, iš visos širdies panorėjau tiesiog tapti nematoma. Dar niekada gyvenime taip netroškau būti kur nors kitur kaip tą akimirką.

Po penkiolikos minučių kartu atėjome į terasą. Kiti iš mūsų komandos, sėdintys prie stalo, pažvelgė į mus pašaipiai, kaip višainiai. Visus iš eilės būčiau apkūlusi.

– Alei skrandžio virusas, – pranešė Teo mums atsisėdus. – Bet, kaip matyti, ir tu, Robai, esi kažkiek praradęs grožio miego.

Komanda pakikeno iš Robo, o tas sumišęs truktelėjo pečiais Teo toliau ramiai kalbant apie suplanuotas mokomąsias treniruotes.

Sėdėjau ir tylėjau dėkinga, kad jis tęsia pokalbį, bet buvo aišku, ką mano visi kiti iš komandos. Ir kaip ironiška – jie labai labai klysta. Buvau sau prisiekusi niekada nemiegoti su vaikinais iš savo komandos, nes žinojau, kaip greitai moteris gali įgyti vienokią ar kitokią reputaciją glaudžiame buriuotojų rate. O dabar, regis, ją įgijau, nors esu niekuo dėta.

Bent jau pavyko neišvemti pusryčių, ir mane įsileido į laivą. Nuo pat tos akimirkos ėmiau nertis iš kailio, kad visiems būtų aišku, ypač Teo Fales-Kingsui – jis man nė truputėlio nerūpi. Per treniruotes, kai komanda tokia maža, laikiausi, kiek buvo įmanoma, kuo toliau nuo jo ir atsakinėjau jam kuo santūriau. O vakarais, kai po vakarienės jis pakildavo grįžti į viešbutį, dantis sukandusi likdavau su komanda.

Todėl, pasakiau sau, kad aš jo nemyliu. Ir nenoriu, kad kas nors manytų kitaip. Tačiau visus aplinkinius stengdamasi įtikinti supratau pati nesanti tvirtai įsitikinusi. Sugaudavau save

į jį spoksant, kai manydavau, kad jis to nemato. Žavėjausi, kaip ramiai, apgalvotai jis bendrauja su laivo įgula, kokios išvalgios jo pastabos, mus sutelkiančios geriau darbuotis kaip komandai. Žavėjausi nors ir neaukšto stoto, tvirtu, raumeningu drabužių dengiamu kūnu. Stebėjau jį ir jis nuolat pasirodydavo esąs geriausios formos ir stipriausias iš visų.

Kas kartą, kai išdavikiškos mano mintys nukrypdamo *ta* linkme, mėgindavau kuo tvirčiausiai grūsti jas atgal. Paskui staiga ėmiau pastebėti, kaip dažnai Teo vaikšto be marškinių. Na, taip, visą dieną iš tiesų būna nežmoniškai karšta, bet ar jam tikrai reikia žiūrinėti regatos schemas pusnuogiam?..

– Ar ko norėjai, Ale? – paklausė jis kartą, kai atsigręžęs pastebėjo, kad į jį spoksau.

Net nebeprisimenu, ką burbtelėjau nosisukdama, visa raudona iš gėdos.

Mane guodė tik tai, kad Teo nė karto neužsiminė, ką galbūt pasakiau jam tą naktį, kai taip blogavau, ir ėmiau save tikinti – iš tiesų būsiu tai susapnavusi. Bet vis dėlto jutau, kad man nutiko kažkas, ko nebeįmanoma pakeisti. Kažkas, ko pirmą kartą gyvenime, regis, negaliu suvaldyti. Išsimušiau iš įprasto miego ritmo, dingo ir sveikas apetitas. Kai pavykdavo nusnausti, mane lankė ryškūs sapnai apie Teo, tokie, kad nubudusi rausdavau ir dar nesmagiau jausdavausi šalia jo. Būdama paauglė pasiskaičiau meilės romanų ir mečiau juos, man labiau patiko turiningi trileriai. Tačiau mintyse įvertinusi dabartinę būseną mačiau, kad jaučiuosi, deja, kaip meilės romanų veikėja – kažkaip sugebėjusi aistringai įsimylėti Teo Fales-Kingsą.

Paskutinę treniruočių dieną Teo, pakilęs nuo vakarienės stalo, pasakė mums, kad visi dirbome fantastiškai ir jis labai viliasi mūsų pergalės būsimoje regatoje. Po tosto jau buvau beišeinanti į viešbutį, bet Teo sustabdė mane žvilgsniu.

– Ale, noriu aptarti šį tą su tavimi. Nuostatai reikalauja, kad komandoje turėtume narį, atsakingą už pirmąją pagalbą. Tai nieko nereiškia, turėsi tik raudoną raištį ir pasirašysi kelis blankus. Sutinki?

Jis parodė plastikinį aplanką, tada mostelėjo į tuščią stalėlį.

– Visiškai nieko neišmanau apie pirmąją pagalbą. O vien dėl to, kad esu moteris, dar nereiškia, kad galėsiu slaugyti geriau nei vyrai, – įžūliai atsakiau, kai atsisėdome skyrium nuo kitų. – Kodėl tau nepaprašius Timo ar dar kurio?

– Ale, būk gera, užsičiaupk. Tai tik dingstis. Štai, – išėmęs iš aplanko Teo parodė du švarius popieriaus lapus. – Taigi, – kalbėjo jis duodamas man rašiklį, – vien dėl akių, ypač tavo labui, mes dabar aptariam tavo, kaip atsakingos už pirmąją pagalbą komandos narės, pareigas. Kartu pasikalbėsime apie tai, kad tą naktį, kai taip negalavai, pasakei man mananti, kad mane myli. Dalykas tas, Ale, kad ir aš turbūt jaučiu tau tą patį.

Jis nutilo, o aš žvelgiau į jį nė kiek juo netikėdama, norėjau tik įsitikinti, ar jis iš manęs nesijuokia, bet jis apsimetė tikrinantis, kas parašyta lapuose.

– Štai ką noriu pasiūlyti, kad išsiaiškintume, ką tai mudviem reiškia, – kalbėjo jis toliau. – Kadangi nuo rytdienos sėdu į savo jachtą ir dingstu ilgam savaitgaliui, norėčiau, kad ir tu plauktum su manimi. – Galų gale Teo pakėlė į mane akis. – Ar plauksi?

Mano lūpos ėmė tylomis čiaupytis, tikriausiai labai panašiai kaip auksinio karoso, bet tiesiog nežinojau, ką jam atsakyti.

– Dėl Dievo meilės, Ale, tiesiog atsakyk „taip“. Gal ir nelabai tinka toks palyginimas, bet juk abu tame pačiame vežime sėdim. Abu žinom, kad tarp mudviejų kažkas yra, atsirado jau prieš metus, kai susipažinom. Atvirai kalbant, dėl to, ką apie tave buvau girdėjęs, tikėjausi raumeningos moters, pusiau vyro. Ir štai

pasirodei tu, tokiomis mėlynomis akimis ir nuostabiais rusvai auksiniais plaukais, ir visiškai mane nuginklavai.

– O, – ištariau nerasdama žodžių.

– Taigi, – Teo atsikrenkštė, ir supratau, kad jis nervinasi lygiai taip pat kaip aš. – Išplaukim ir darykim tai, ką abu labiausiai mėgstam: praleiskim kiek laiko kartu ant vandens ir leiskim tam, kad ir kas tai būtų, atsiskeisti. Jeigu ką, bent jachta tau patiks. Ji labai patogi. Ir greita.

– Ar bus... dar kas nors jachtoje? – paklausiau galų gale atgavusi amą.

– Nebus.

– Vadinasi, tu būsi kapitonas, o aš – vienintelė įgulos narė?

– Taip, bet pažadu, kad neversiu tavęs laiptoti laivavirvėmis ir visą naktį tupėti marse. – Jis nusišypsojo, o jo žalios akys buvo kupinos šilumos. – Ale, tik pasakyk, kad plauksi.

– Gerai, – sutikau.

– Puiku. O dabar gal jau gali pasirašyti dokumentą, kad... patvirtintume susitarimą, – bedė jis pirštu į tuščią popieriaus lapą.

Žvilgtelėjusi pamačiau, kad jis toliau šypsosi man, ir pagaliau nusišypsojau. Pasirašiau ir atidaviau tą lapą. Jis apsimetė rimtai tikrinantis, paskui įdėjo lapą į aplanką.

– Vadinasi, viskas išspręsta, – tarė Teo jau garsiai, kad girdėtų visa komanda, – jie, be abejo, sėdėjo ištempę ausis. – Vidurdienį susitiksime uoste, paaiškinsiu, kokios bus tavo pareigos.

Jis mirktelėjo man ir oriai nuėjom prie kitų, lėti mano žingsniai neišdavė, koks jaudulys kunkuliuoja širdyje.

*Jeigu mūsų pavardė yra anagrama, kurią tėtis sukūrė apsėstas
tų žvaigždžių ir mitų apie jas, tad kas mes buvome?
O dar svarbiau – kas buvo jis?*

© Boris Breuer

LUCINDA RILEY (Liusinda Raili) – britų rašytoja, kurios romanai „Orchidėjų namai“, „Levandų sodas“ užkariavo viso pasaulio skaitytojų širdis. Ciklas „Septynios seserys“ – nuostabūs pasakojimai apie įvaikintas seseris, mįslingo likimo moteris, siekiančias sužinoti savo tikrąsias istorijas.

„Audrų sesuo. Alės istorija“ pasakoja apie Alę, antrąją iš seserų, pavadintų Plejadžių žvaigždžių vardais. Jos pasaulis – jūra ir jachtos. Pakviesta dalyvauti prestižinėje regatoje, ji drauge suranda ir meilę, ir laimę. Tačiau viskas stailga nutrūksta, mirus tėvui. Ji lekia į vaikystės namus prie Ženevos ežero, bet laidotuvės jau įvyko, o kiekviena sesuo gauna po nuorodą su paslaptinėmis koordinatėmis. Alė leidžiasi į savo istorijos paieškas, vedančias į Norvegiją.

Ten Alė pamazų atveria langą į savo praeitį. Kaip ji susijusi su Ana Lanvik, jauna dainininke iš kaimo, prieš šimtą metų Osle dainavusia pirmajame E. Griego žymiojo kūrinio „Peras Giuntas“ pastatyme? Vis daugiau sužinodama apie Aną, Alė ima klausti savęs: kas iš tiesų buvo jų tėvas? Ir kur yra septyntoji jų sesuo?

Šiaurės grožis, muzikos kerai ir senove užburianti Anos istorija – visa tai tampa naujuoju Alės gyvenimu. O kai ji sutinka smuikininką Tomą, kuris iš pirmo žvilgsnio regisi jai artimas, ima aiškėti, kad jos jaunystės meilė – muzika – visai nebuvo atsitiktinumas.

Alę likimas nuveda į Norvegiją. O kas laukia kitų seserų? Istorijos tęsiasi.

www.lucindariley.com

www.facebook.com/lucindarileyauthor

www.twitter.com/lucindariley

ISBN 978-609-466-202-7

TYTOALBA

Pirkite internetu
www.tytoalba.lt